Recensie: Ophelia's got talent ***

deSingel Antwerpen
zaterdag 22 juni 2024

foto © Come Closer

Recensie:
Met Ophelia's got talent brengt de Oostenrijkse choreografe Florentina Holzinger opnieuw haar extreme beeldtaal naar deSingel. Uiterst feministisch, tegen het patriarchaat, kritisch ten opzichte van generaties die onze planeet vervuilden, maar optimistisch naar de jeugd toe, de toekomst – voor het eerst staan er naast mensen met een beperking namelijk ook kinderen op het podium tijdens een voorstelling van haar, is ze. Wie haar eerdere producties Tanz (2019) en A divine comedy (2021) gezien heeft, herkent onmiddellijk Holzingers signatuur, een mix van high en lowbrow cultuur, maar vooral ook een waar ze de verticale lijn opzoekt, richting hemel, ook hier weer door te refereren naar het (spektakel)circus.

Haak, Kapitein Haak wordt onze host van de avond, en da's uiteraard een naakte vrouw met pruik en valse baard. Ze springt uit een vliegmachien (hier een helikopter) om dankzij haar parachute veilig en wel, met een fles alcohol in de hand, te landen voor de deur van deSingel wiens onthaalruimte tot begin volgend jaar verbouwd wordt. Het is trouwens die werfomgeving, dat industriële karakter waar een deel van deSingel nu in verkeert, dat perfect past bij het werk van Florentina Holzinger.
In Ophelia's got talent gaat een driekoppige jury op zoek naar dé act die dood, water en vrouwelijke schoonheid aan elkaar weet te koppelen zoals ook te zien is in het bekendste schilderij van John Everett Millais' 'Ophelia' uit 1851-1852 waarin de dode vrouw als een Jezusfiguur dood in het water ligt en dat overlijden zo sterk geromantiseerd wordt.
Openen doet Ophelia's got talent met een aerial pole-act door Sophie Duncan uit het VK. Haar verhaal gaat over haar peter die een ongeval meemaakte tijdens het diepzeeduiken, wat ze hier in een adembenemend mooie act toont, door te tollen, ondersteboven te glijden naar beneden en uiteindelijk te vallen. Toch drukt een jurylid op de buzzer omdat zij vindt dat de show anders aan een te hoog niveau zou starten. Een ander vond het dan weer 'episch'. Wij onthouden vooral dat de draak behoorlijk gestoken wordt met het 'Got talent'-format.
Fibi Eyewalker heeft net twee weken op zee doorgebracht en wil ons in haar ziel doen sluipen, dat doet ze door enkele zwaarden in haar keel te rammen, waarna uiteraard ook een zwaard aan een vis bevestigd (een zwaardvis, heb je 'm?) door haar keel gaat. Vervolgens drinkt ze een blauw gekleurd goedje en gaat er via een endoscoop een live camera door haar slokdarm terwijl we live op de schermen dan enkele vissen zien zwemmen in azuurblauw water. Hilarisch? Zeker! Maar ook haar act wordt vroegtijdig afgebroken: "I really wanted to like it but my stomach said 'no'".

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Een vrouw die lijdt aan het syndroom van Down zien we dan weer magie bovenhalen wanneer ze een gevuld flesje water ondersteboven houdt en de inhoud dezelfde blijft. Zij mag door naar de tweede ronde hoewel de vrouw geliket wordt maar niet het nummer waarmee ze haar act uitvoert. In die tweede ronde belooft ze terug te komen op muziek van Hélène Fischer. Dolletjes.

"Who are you?" vraagt de jury aan de volgende kandidate. De vraag wordt niet beantwoordt waarop de drie besluiten dat ze 'al in de zone zit'. Haar escape artist-act waarbij ze als Houdini onder water zichzelf geketend probeert te bevrijden, gaat (geënsceneerd) mis. Exit 'Got talent'-format, welcome échte voorstelling dus. En daarin zien we dames naakt in een ondiep badje baantjes trekken en later ook achter in een tank. Aan effecten geen gebrek, zo zien we onder andere nog eens een aerial pole act maar dan aan een groot anker terwijl iemand uit het publiek een anker getatoeëerd krijgt op haar arm, een gele helikopter waar de vrouwen seksuele handelingen mee doen tot die met veel slijm klaarkomt, een windmachine stevig te keer gaan tijdens 'The storm', vallen er honderden plastic flesjes in het water (als statement dat we onze wateren aan het vervuilen zijn), zien we Florentina voor de live camera zich in het water zo'n pose aannemen als in Millais' werk, en vertelt iemand uit haar team over hoe ze verkracht werd nadat een tattoo van een zwaan op haar been gezet werd. Wanneer ze dat vertelt, plaatst haar collega die een eendenbek als hoofddeksel draagt een speculum (eendenbek) in haar vagina.

Macho- en seksueel grensoverschrijdend gedrag door mannen, wordt – terecht – zwaar bekritiseerd in Ophelia's got talent. De ene keer door het door een kleine vrouw uitvergroot te tonen wanneer ze als loodgieter opdraaft en sexy beweegt in blauwe overall met een toiletontstopper achter haar nek op de tonen van 'Pony' van Ginuwine. In het tweede geval wordt het muisstil in deSingel. Een vrouw die vertelt over verkracht geweest zijn, hakt er diep in. Net als Florentina's verhaal dat ze toen ze jong was om aan een schoonheidsideaal te beantwoorden een lange tijd niet meer at en enkel liters water dronk wat bijna haar dood betekende.

Poëtisch klinkt het verderop in Ophelia's got talent dat water het bloed van de aarde is wanneer de vrouwen verwijzen naar de Metamorphosis en we de vrouwen als middeleeuwse watergeesten - half vrouw/half vis (The Little Mermaid in een donkere versie dan) of half vrouw/half slang zoals in de Duitse archetypes van de Melusinen, in de kuip zien zwemmen terwijl het water steeds roder kleurt. Net daarvoor zien we de dames in 'The fountain' via darmen door hun neusgat en keel water spuwen. Vervreemdend? Dat zeker, net zoals bijna de ganse voorstelling trouwens.

Maar net zoals bij Tanz gaat ook een nochtans sterke scène mis waarin een vrouw een haak door haar kin laat gaan om zich voor te stellen als een gevangen vis. Wanneer ze de haak weghaalt, bezeert ze zich wat tot het einde van de voorstelling ervoor zorgt dat ze bloedt wat opgevangen wordt door onder andere 'Drunken Sailor' met z'n allen te zingen. En we mogen ook naar een fake tussenstand van België-Roemenië kijken dat het bij rust 1-2 voor Roemenië zou zijn. "Belgium is not so good anyway" stelt er eentje voorbarig.

Om kort te gaan: Ophelia's got talent bewees gedurende twee uur en half datgene wat Ellie Goulding al bij de start van de voorstelling zong: 'Anything could happen'. Maar wat ons betreft mocht er gerust een half uur tot drie kwartier af, en de spanningsboog wat strakker hoewel wat we te zien kregen productioneel gezien erg straf was in tijden dat er steeds meer bespaard wordt en ingeleverd wordt op kwaliteit in het theater waardoor deze voorstelling alleen al vormelijk als tegendraads en een statement op zich las.

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.